

En sandfærdig
Kjærligheds-Vise,

forfattet af en fattig Pige ved Navn

Anne Kolsbatter

i

Ravne Sogn.

Mel. Singdualei o. s. v.

En Ting jeg dig beder min elskende Sjæl,
Bedrag ei din Kjærest, Det gaar ei dig vel,
Endskjøndt jeg er fattig og ringe af Stand;
Thi Lykken saa snarlig forandre sig kan.

2. Jeg haver ei Rigdom ei Gods eller
Guld, Jeg er iblandt Eder en fremmed vild
Fugl, Jeg er iblandt Eder en fremmed Gæst.
Men Herren mig hjælper, han kjender mig bedst.

3. En Skaber vi have, Det ved du vel selv,
Han deler sin Gave Til hvem som han vil,
Den Rigdom du haver, Dig Herren har givet,
Naar han det gjentager, Hvad kalder du det.

4. Jeg har dig paamindet med Suk og
med Graad; Men jeg er for ringe, Det kan
jeg forstaa, Du svarer før vil du opgive din
Aand, Før du nogen anden vil love din Haand.

5. Mit trofaste Hjerter du længe har havt,
Dit Hjerter ei have sig fæstet saa haardt, At
aldrig ei nogen kan bedre formaa, For Døden
mig tvinger og Aanden opgaar.

6. Jeg gjerne vil ønske, det over Enhver,
Gud Fader han unde dem den har kjær, Som
den monne elske af Hjerter og Mund, Saa
længe den lever til yderste Strund.

V box 20:574

7. Tror du ei at Herren paa Regning har sat, De syndige Eder, som du haver gjort Paa det at du enlig skal leve din Tid, For du nogen Anden begjærer end mig.

8. Paa det at du aldrig skal bygge din Ero, Men at vi tilsammen i Egtekab bo, Og saa at vi begge skal leve i Fred, Til Døden os skiller, Og vi skal affted.

9. Hvad vil du, Gud svare, Naar Tiden gaar om, Og han dig henfalder, Da for sig til Dom, De vigtige Løfter han kræver af dig, Som du her i Verden udlovede mig.

10. Thi havde du bedet til Herren med Flid, For du udaf Hjertet begjærede mig, Og havde du gaaet paa Guds Veie og Stie, Du havde ei øbet din Falskhed mod mig.

11. Jeg det maa bekjende, Ei andet jeg kan End du jo er rig og af høiere Stand; Thi Rigdom den er en bedrægelig Ting, Ei andet os skiller end jeg er for ring.

12. De Dage er mange, De Timer er fler de Tider længere naar Sorgen sig ter; Thi glædes jeg over at Gud er den Mand, Som over en faderløs holder sin Haand.

13. Dit trofaste Hjerter du lovede mig, Det har du opfyldet med List og Svig, Men jeg vil til Herren levere min Sag, Han Sandhed frembringer for Lyset en Dag.

14. Da du mig indbildte at blive mig tro, Sæt jeg strax fornemme du holdt dig med to, Jeg tænkte du havde en bedre Forstand, End to at levere dit Hjerter og Haand.

15. Det kan hver begribe som har sin Forstand, At ikke to Kvinder forliges om en Mand, Jeg bær i mit Hjerter, skændt Sorgen er stor, Jeg mener du tænker at giftes med to.

16. Den ene har Penge, som hjælpe sig kan,

Saa længe hun strider, hun vinder en Gang; Thi dine Paarørende sig vil saa, Du hende skal tage, du Penge skal saa.

17. Du var ei den Første der blev saa utro, Men om du paa engang har beilet til to, Undskyldninger kan ikke hjælpe for dig, Saa snart som Gud lever du sviget har mig.

18. Det martvret mit Hjerter, Det ængster mit Mod, At mange vil sig jeg har dig for; gjort, Lad Verden mig trænge med Lagn og Fortrød, Jeg glæder mig over, At Gud Sandheden ved.

19. Vi alle bør bede, hver udi sin Stand, Vi Tiden kan leve saa lykkelig frem, Vi kunde omgaaes hverandre paa Jord, Saa kunde vi samles i Himmelenes Kor.

20. I Himlen jeg har en Formynder saa god, Han haver mig kjøbt med sit Legem og Blod, Han trøster mit Hjerter, som Sorgen har klemmt, Som du udi fire Aar listig har kjendt.

21. Nu vil du forbande og sig dig fri. At aldrig du haver begjæret mig, Men Herren skal vidne, som Sagen forstaar, Han Sandhed fremfører, naar Lagnen bag staar.

22. Jeg ved der er Mange, som hjælpe skal dig, Som vil dig undskyldte, Du blive skal fri, Om tusinde Munde undskyldte vil dig, Saa sandt som Gud lever Du sviget har mig.

23. Du syntes du var en velagtendes Karl, Men nu har du gjort dig til gaaendes Nar, Thi du var som Næven der listet sig frem. Med Lasterne søde, men Tungen var slem.

24. En Ven jeg i Himlen har bedre end dig, Som kaldes min Kristus og Frelsere blid, Der finder jeg Glæde for al min Uro, Der faar jeg en Brudgom som bliver mig tro.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200

25. Jeg ondt dig ei under, det Herren selv
ved, Skjøndt Tiden sig herefter ynkelig ter,
Jeg glad aldrig bliver for Sjælen til Gud,
Henkaldes og bliver besmykket til Brud.

26. Jeg glæder mig over, at Gud er den
Mand, Som Glæde for Sorg mig igjengive
kan; Thi har jeg min Glæde i Verden forløst,
I Himlen er Glæde, der bruges ei List.

27. Du mener at leve i Velstand og Pragt,
Mens jeg udi Verden er ganske forladt, Ime-
dens jeg er paa den syndige Jord, Jeg glem-
mer vist aldrig din Falskhed saa stor.

28. Du har et Stenhjerte, det ser du nu
selv, Du agter selv ikke din dyrebare Sjæl,
Gud hjælpe dig nu, det ser farligen ud, Du
har dig saa ofte forbandet for Gud.

29. Den Skaal du mig skjænker, drikke maa
ud, Mon den skulde være beskicket af Gud;
Nei jeg tror ei Herren vil saadant skal ske, At
nogen skal Falskhed mod Troen bete.

30. Jeg maa dig ei dømme, Gud dømmer
selv mig. Men Gud bevare mig at gjøre sig
Svig, Vi begge behøve at tænke os om, Thi
det er forfælde naar Gud holder Dom.

31. Den Visen har digtet, har Sandhed
fremført, Fordi at mit Hjerte af Sorgen var
rørt, Jeg gjerne vil sværge om Ære og Liv,
At Alt det er Sandhed jeg skriver om dig.

32. Jeg slutter min Vise, enfoldig og kort,
Skjøndt mange fortryder jeg dette har gjort,
Men Herren mig hjælpe, gjør Tiden ei lang,
Saa er jeg fornøjet og slutter min Sang.